

Gurbette Üşüyor İnsan

– *Tevhidî* · 22 Temmuz 2020

Gurbette Üşüyor İnsan

Hayâl seyran eder gönül iline,
Diyardan diyara koşuyor insan.
Ömür nehri akar, ecel gölüne,
Gurbet denen yerde yaşıyor insan.

Bir kere gurbete düşerse yolu,
Kırılır kanadı, kırılır kolu,
Olmazsa üstüne örtecek çulu,
Bir kuytu köşede üşüyor insan.

Gurbete giden yol uzun, çileli,
Sılaya savurmaz gurbetin yeli,
Gurbetteyim beni bildim bileli,
Bakınca yıllara şaşıyor insan.

Terazide ağır, hasret kefesi,
Istırapla solur her bir nefesi.
Efkârla dolsa da gönül kafesi,
Bunca ağırlığı taşıyor insan.

Sessiz çığlıkları kimler işitir?
Yazın güneş kışın soba üşütür,
Keder her yanını sarıp kuşatır,
Sabırla kavrulup pişiyor insan.

Acı çeker, sevinç duysa, neş'e de,
Vuslat girmez uykuya da düşe de,
Gurbette otursa hep baş köşede,
Yine dertten derde düşüyor insan.

Gazi Hüseyin Kılbaş